

Nr.9/266/ S e e d o r f, 1946 m. balandžio mėn. 2o d. Šeštadienis.

Mūsų brangius tautiečius nuo= širdžiai sveikiname Kristaus Prisikė= limo Šventės proga, linkėdami nepalūž= ti dvasia tremtinio, bedalio ir betei= sio žmogaus kelyje, išlikti visados taubiems, kultūringiems, vertiems gar= bės lietuviams, drąsiems mūsų tautos praeities, gražių tradicijų, sveikų papročių gynėjais, savo žemės karš= tais mylėtojais, pavyzdingais darbinin= kais ir kovotojais dėl mūsų tautos iš= silaisvinimo, prisikėlimo naujam gyveni= mui laisvoje ir nepriklausomoje Lietu= voje, pasiekiant tai, kuo plazda padorių žmonių-lietuvių širdis.

Tikime, kad Kristus, kuris nugalėjo Mirtį, padės mums nugalėti visus sun= kumus, sutrumpins mums tremtinio var= gus, kad kitais metais išlaisvintoje savo žemėje galėtumėm giedoti džiaug= smingąjį Aleliują.

L.T.B. Komitetas

J. Mineiga

V E L Y K O S

Velykos! Velykos kaip žiedas pražydęs
Pradžiugina lygiai didžius ir mažus.
Aukštai vyturėlis giesmelę pragydes
Rods, lieja į širdį užburtus jausmus.

Velykos! Velykos! Su tekančia saule
Džiaugsmingai prabilo bažnyčių varpai.
Jų dievišką himną suprato pasaulis, -
Suprato, kad mirčiai belikę kapai.

Velykos! Velykos! Tai kėlėsi Kristus.
Banguoja žmonija maldų sukury.
Svelnus Aleliuja iš lūpų pasklysta, -
Ramybė mūs žemėj, ramybė širdy.

Velykų švenčių proga savo bran= gius skaitytojus nuoširdžiai svei= kina

"AKTUALIŲJŲ INFORMACIJŲ"
REDAKCIJA IR ADMINISTRACIJA

Prisikėlimo mintimis

Žmogus pajungė pasaulį, bet Piktas pasijungė žmogų. Ir nuo tos dienos, kai žmogus pajuto malonumą pikta daryti dėl pikto, iš pasaulio pasi= traukė ir tikrasis džiaugsmas, ir tikroji ramybė, ir viską globianti palaima. Žmonija susipainiojo dy= giame pikto tinkle ir neberado ki= to kelio iš jo, kaip tik begalinę desperaciją.

Tada atėjo į žmoniją pats Dievas. Jis gyveno kartu su žmogumi, mirė iš pikto rankos ir prisikėlė pil= noje savo didybėje. Jis mirė, kad gyventų žmogus. Bet žmogus per du tūkstančius metų dar nesugebėjo parodyti, kad jis buvo vertas tos aukos. Jis moka tik mirti, o prisi= kėlimas palieka tik didžiulis mi= lijonų troškulys.

Ir mes esame liudininkai visoje žmonijos istorijoje sau pavyzdžio neturinčio žmonijos merdėjimo. Dar nepraėjo metai nuo to laiko, kai milijonai žmonių mirė kankinių mir= timi ir atrodė, kad štai, jau aušta rytas, kai žmogus prisikels didelis ir šviesus, kai kiekvieną jo žingsnį lydės laimės nusišypsojimas, kad ar= tinasi toji valanda, kada žmogus pasiilgs žmogaus ir, pasaulį valdys taika ir džiaugsmas. Bet šiandien vėl laukiam dar didesnio žmonių naikinimo, dar didesnio skaičiaus pelenais pavirtusių kankinių lavo= nų. Ir laukiame su šypsniu ir malo= numu, nes esame paskendę begalinėje desperacijoje, laukiame, nes žinome, kad žmogaus prisikėlimas teatės tik per ugnį ir mirtį. Ir jis vieną kartą ateis.

Tie milijonai kankinių iš žemės gelmių didžiu balsu šaukia: Žmogau, kėl= kis.

Milijonai šaukia ir prie jų šaukimo prisidės dar milijonų šaukimas, kol kurčios žmogaus ausys atkims, kol žmogus nuo to šurpauš balso krūptelės ligi pačios širdies, pabus ir kelsis. Pabus ir kelsis ne kas nors kitas, bet visi ir kiekvienas: ir aš, ir tu, ir jis. Visi prisikels gyventi, ne žudyti.

V e l y k o s, t ė v i š k ė i r _ m e s

Gavėnia su savo ilgaisiais žiemos vakarais, su daugybe visokių burtų ir prietarų, bet persisunkusi naujojo prisikėlimo lūkesčiu pasilieka toli už marštyje, užleisdama vietą tam džiaugsmui, kurį žmonėse ir gamtoje sukelia ši didžioji pavasario šventė-Velykos. O ji ateina su šiltaisiais saulės spinduliais, su gausiais pavasario vandenimis ir visų baisiai laukiama.

Apylinkės keliai pilni grįžtančių iš bažnyčios žmonių. Vieni važiuoti, kiti pėsti pintinėse turi širyti bažnyčioje kunigo pašvęstuosius valgius. Dunda bažnytkiemio gatvės, aidai keliai. Važiuojantieji lenktyniauja, kiekvienas norėdamas pirmasis su švęstaisiais valgiais parke-liauti iš bažnyčios, kad tuo būdu šiomet derėtų jo laukai. Paskui namuose-švęstųjų valgymas ir margučiai. Tauksi mušamų kiaušinių lukštas, aidai linksmas jaunimo juokas, ginčijamasi dėl stipriausiojo kiaušinio, kieme ir grįčioje krykštauja, margučius ritinėdami vaikai. Vakare piemuo grįž su pilna išmuštų kiaušinių užantim ir apie rytdienos pasisekimus svajos bei ateinančioms Velykoms stipriausiąją kiaušinių minytę iš cukraus liedins, o jau visiškai sumetus, susirinks būrys jaunimo, jaunų vyrų gerais balsais, su armonika ir dideliais krepšiais ir pasileis po savo kaimą, o vėliau po visą apylinkę. Ir net vėly vidunaktį jie prieis prie pirkios lango, ty-liai pabarbens ir paklaus:

-Ar galima šiuos namelius palinksminti?

-Prašom, prašom-atsilieps jiems iš vi-daus senieji, o jaunosios, pakilusios iš

Puoškit žemę, pumpurėliai,

Puoškit žemę, pumpurėliai,

Puoškit sodus ir miškus-

Tuoj sugrižę vyturėliai

Sveikins tėviškės laukus.

Sveikins žengiantį artoją

Žemės protėvių vagoj,

Skelbs jam švintantį rytoją,

Skelbs, kad baigiasi vargai.

Neš į aukštąją žydrynę,

Neš į Viešpaties skliautus

Skaudų skundą mūs tėvynės

Ir sunkių kovų metus.

Ir nuo jo gaudžios giesmelės

Verks dangus ir angelai,

Ir guos mūsų vargo šalį

Dievo saulės spinduliai.

Bernardas Braždžionis

lovų, slapstysis už langų užuo-laidos, kolei praskambės "Linksmadiena", nekantriai laukdamos "vynelio" ir pagaliau išgirs:

"Mergužėle, graži ponė,

Vynas mano žaliasai,

Išeik, išeik į laukelį,

Vynas mano žaliasai".....

Ir toliau tas, dainuojantis jaunuolių būrys praneš mergelei apie atvykusį jos mylimąjį bernelį, kvies ją meiliai jį priimti, žadės jai aukso žiedelį ir t.t. Ir svaigs mergina, nelyginant nuo žaliojo vynelio, per lango užuolaidos tarpelį dainuojančiųjų būryje savo mylimąjį išvydusį ar jį prisiminusi. Ir paskui teuzmigs tiktai, kai jau jie, visus laukus išvaikščioję, šunis prilodę ir žmones prikėlę, visiems kaimams išdainavę, grįž į savo sodybas, dalinsis uždainuotą turtą ir kiekvienas turės pintinę baltų kiaušinių.

Tai pirmoji Velykų diena, o vėliau daug džiaugsmo su Velykų margučiais, daug krykštavimo prie kaimo viduryje įrengtų supuoklių, kur supasi ne tik vaikai, bet jaunimas, sudgusieji ir seniai. Daug džiaugsmo šeimoje, visiems suskridus į šį pavasario džiaugsmą.

Šiandien toli tėvynė su gražiosiomis savo Velykų švenčių tradicijomis ir brangiaisiais asmenimis, kurių tarpe tas šventes praleisdavome. Mes išsibars-tėme po visus pasaulio kraštus. Mes, nelyginant tie Velykų lo-launinkai, šunų aploti, keliau-jame iš vietos į vietą, nesuras-dami sau pastogės ir šilimos. Bet paryčiui, šviesai brėkstant, pranykus kraštą gaubusiai tam-sai, mes sugrišime į savo gimta-sias sodybas, Velykų džiaugsmu nešini. S.N.